

[Lilli Gyldenkilde]

de år, så når regeringen fastholder det princip og skruer ned for blusset på alle offentlige områder, svarer det til at sætte sig tilbage-lænet i stolen og se til, at det går galt. Arbejdsløsheden vil vokse, forskningen vil blive målrettet mod det meget kortsynede her og nu, og vi vil opleve et stagnerende Danmark, der til sidst går bag af dansen.

Det vil jeg godt nævne et eksempel på, som også hører til arbejdsministerens område. Det er arbejdsmiljøområdet. På grund af de krav, der lovgivningsmæssigt har været stillet til et arbejdsmiljø, der tager størst muligt hensyn til de mennesker, der arbejder i det, er vi her i landet kommet foran med hensyn til at producere gode udsagningsanlæg, rensningsanlæg, støjsikringer m.v. Vi har endda opbygget en eksport af det. Nu er alle disse krav, videre krav, via bekendtgørelse puttet i en mælpose, fordi denne regering mener, det er for dyrt for arbejdsgiverne at opfylde kravene, og det er en utrolig kortsynet politik, fordi her var altså et område, hvor man kunne opbygge erhverv til ikke mindst eksport og få gang i noget dér.

Af ministerens redegørelse fremgår det også klart, at indkomspolitik forstået som lønpolitik er et af hovedredskaberne i den overordnede politik, der skal føres fremover, og det vil jo med garanti ikke føre til en bedre fordeling af goder og byrder, som denne redegørelse jo burde handle om. Arbejdsministerens ord på side 2, at det er en generel forbedring af økonomien, der skal være det, der forbedrer situationen for de dårligst stillede, siger meget klart, at der skal ikke ventes tiltag overhovedet fra denne regering, der vil bedre noget som helst, for det er jo den politik, der har været ført i årevis, uden at det har ført til en større udjævning.

Skattepolitikken, som jo tidligere har været brugt til en vis form for udjævning, har vi jo skatteministerens ord for ikke fremdeles skal bruges til at føre socialpolitik med. Det er ret beset en katastrofe. I redegørelsen peges der også på, at indførelsen af et socialindkomstbegreb ikke har vist sig at være et bedre instrument til at betale sociale ydelser efter, og så må man jo spørge, hvad der er tilbage af redskaber til udjævning af økonomien.

Efter SFs mening trænger det sig mere og mere på med en skattereform, der ikke

mindst betyder, at de dårligst stillede får en mindre skattebyrde at slås med.

Som kommissionen påpeger, skal der en hævelse af bundfradrag samt en fradragssænkning til. Dette er SF helt enig i, og det vil vi fremdeles arbejde for at få igennem.

Ministeren har i sin redegørelse et meget fyldigt afsnit om kvindernes situation, og det er godt. Alle prognoser viser nemlig, at det især er herfra, arbejdskraften vil melde sig i de kommende år. Det er samtidig kvinderne og ikke mindst de enlige kvinder, der er mange af i den gruppe, vi her taler om, nemlig lavindkomstgruppen.

Blot kunne jeg have ønsket mig, at der havde været tiltag i afsnittet, der viste, hvad der så skulle gøres fordelingsmæssigt både på det økonomiske, det arbejdsmarkedsmæssige og det socialpolitiske plan. Der siges nogle ord om, at der skal sættes ind med vejledning for at få kvinder ind i traditionelle mandefag, og at der skal rettes en opfordring til virksomhederne om at være opmærksomme på problemet, og det er egentlig noget pauvert.

SF har tidligere foreslået, at det må pålægges offentlige virksomheder at målrette indsatsen for en bedre kønsfordeling på alle planer. Det bør også gøres i private virksomheder. Vi kommer heller ikke uden om i de kommende år at kønskvotere i den udstrækning, det overhovedet lader sig gøre. Dette gælder på arbejdsmarkedet og i uddannelsessektoren, for kvinderne er jo også uddannelsesmæssigt bagud. De mange pæne ord skæmmes ærlig talt af den førte politik ikke mindst på daginstitutionsområdet, når det gælder de sociale ydelser som f.eks. børnetilskud og den manglende indsats på småbørnsområdet.

Det er ikke muligt på den korte tid, der er til rådighed, at komme ind på alle aspekter i betænkningen og arbejdsministerens redegørelse, men det er helt sikkert, at betænkningen kan og skal bruges i de kommende år til at føre en anden og bedre fordelingspolitik på både arbejdsmarkeds-, skatte-, uddannelses-, bolig- og erhvervsområdet. Det er lige så klart, at det ikke bliver en realitet i den siddende regerings tid, og derfor må diskussionen om denne betænkning nå ud til bredere kredse af befolkningen. Det vil vi i SF bestrebe os for, og vi er spændte på, om socialdemokratiet vil være med til det, for det